

ешъ ли ти, че нѣма моето пиленце? . . Никола казва, че единъ орелъ се въртѣлъ вчера надъ къщата ви . . . Той трѣбва да го е погълналъ, проклетникътъ? Камъне да яде, да го отрови!“

Хаджи Генчо оставя лъжицата, хваща ученика си за ръка, влѣче го въ училището, и като се прокашля по-напредъ два-три пжти, захваща да говори: „Слушайте, деца! Вие отдавна вече знаете, че черната наша кокошка бѣше излюпила твърде хубави пиленца; едни изъ тѣхъ бѣха герести, а други гащати, и азъ, като човѣкъ съ добро сърце и съ милостива душа, ви харизахъ на всинца ви по едно пиленце; но харизахъ ви ги, за да имате и вие добри сърца и милостиви души; дето ще се каже, харизахъ ви ги, да ги храните добре, да ги обичате, като свои брагя и сестри, и да ги вардите отъ орлигѣ и отъ керкенезитѣ; но азъ се излъгахъ, вие ме излъгахте и подиграхте се съ старостъта ми. Тия дни гледамъ, че бѣлото пиле съ черното крило, което имаше и на опашката си две черни пера, захваща да мършавѣе и да се замислюва нѣщо-си. „Отъ какво ще да бжде това? си помислихъ. — Да не го е хванала пипката? Да не го е хванала гърлицата, и то болѣе, безъ да може да каже, де го боли“. Хванахъ го и гледамъ — нѣма нищо! Побарахъ му гушицата — празна! „А, а, а! така твоитѣ ученици хранятъ пилетата ти! — си помислихъ; а ти, глупави старче хаджи Генчо, още ги харизвашъ на такива нехранимайковци! . .“ И така, азъ взехъ и заклахъ пиленцето. А и що можехъ да направя? Искате ли вие да го оставя да пукне отглади? — Отъ Бога би било грѣхота, а отъ хората би било срамота. Ала дѣдо ви хаджия е добъръ и правдолюбивъ чо-